

Največji slovenski dnevnik
v Združenih državah
Velja za vse leto . . . \$6.00
Za pol leta . . . \$3.00
Za New York celo leto . . . \$7.00
Za inozemstvo celo leto . . . \$7.00

GLAS NARODA

List slovenskih delavcev v Ameriki

The largest Slovenian Daily in
the United States.
Issued every day except Sundays
and legal holidays.
75,000 Readers.

TELEFON: CHelsea 3-3878

Entered as Second Class Matter September 21, 1903, at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3, 1879

TELEFON: CHelsea 3-3878

NO. 261. — ŠTEV. 261.

NEW YORK, TUESDAY, NOVEMBER 7, 1933. — TOREK, 7. NOVEMBRA 1933

VOLUME XLII. — LETNIK XLII

RENO PRAMI, DA JE ROOSEVELT PRELOMIL OBLJUBO

KOPAČI MEHKEGA PREMOGA SE VRAČAJO NA DELO, KOPAČI TRDEGA SO PA ZASTAVKALI

V raznih krajih so se završila nasilja. — Vlada bo začela z veliko propagando. — Poljedelski tajnik Wallace, ki je bil farmerjem zelo priljubljen, izgublja svojo popularnost. — Pozivu na štrajk se je odzvalo nad deset tisoč premogarjev. — Policija preganja pikete.

Zvezna vlada bo začela v poljedelskih državah z veliko propagando, čije svrha bo, odvrniti farmerje od štrajka.

V kratkem bo odpotovalo več uglednih vladnih zastopnikov v kraje, kjer so središča stavkarskega gibanja.

Iz raznih krajev poročajo o nasiljih, ki jih izvajajo stavkajoči farmerji nad onimi, kateri se nočejo pokoriti poveljem stavkarskih voditeljev.

V ozemlju zapadno od Mississippi vladajo take razmere kot so vladale za časa državljanske vojne.

Med radikalnim krilom farmerskega gibanja ter Rooseveltom in njegovimi svetovalci je prišlo do očitega preloma.

Poljedelski tajnik Wallace, ki je bil še pred par meseci farmerjem zelo priljubljen, je izgubil skoro vso popularnost.

V Des Moines v državi Iowi je očital farmerski voditelj Milo Reno predsedniku Roosevelt, da se ne drži obljub, ki jih je zadal pred volitvami. Rekel je, da je javno in nepreklicno prelomil svojo besedo.

Včeraj je govoril v Washingtonu po radio poljedelski tajnik Wallace in pozival farmerje, naj bodo nekoliko bolj potrpežljivi. Industrijski delavci in farmerji morajo sodelovati, ne pa zavidati drug drugemu. Nakupna sila v mestih se bo kmalu povečala, nakar bo mogel tudi farmer dobiti več za svoj pridelek.

DES MOINES, Iowa, 6. novembra. — Farmer Frank Fletcher iz Homer, Neb., je bil usmrčen, pet piketov pa težko poškodovanih, ko je zavozil v skupino štrajkarjev velik truck.

Pri Lawton, Ia., so štrajkarji razdrli železniški tir, da vlak s farmskimi pridelki ni mogel v mesto.

Zelo velika napetost vlada v državi Wisconsin, ker so zastražene vse glavne ceste, vodeče proti mestom.

WILKESBARRE, Pa., 6. novembra. — Dočim se v zapadnem delu Pennsylvanije kopači mehkega premoga vračajo na delo, je izbruhnil v Luzerne in Lackawanna okraju štrajk kopačev trdega premoga.

John Boylan, voditelj stare delavske organizacije, United Mine Workers, pravi, da se je pozivu na štrajk odzvalo kakih deset tisoč premogarjev, dočim jih 35,000 še vedno dela.

Thomas Maloney, predsednik novoustanovljene unije, pa temu nasproti zatrjuje, da jih dela komaj štiri odstotke.

V Olyphant in Dunmore je skušala policija pregnati pikete. Štrajkarji so začeli na policiste metati kamenje in so jih več nevarno ranili.

UNIONTOWN, Pa., 6. novembra. — Stavka kopačev mehkega premoga, ki so zastavkali meseca avgusta, je končana.

Frickova družba se je deloma uklonila razsodiščni oblasti in dala nekaj koncesij, ki so premo-garje zadovoljile.

Martin P. Ryan, voditelj vstaške skupine United Mine Workers, se je včeraj vrnil na delo in s tem dal dober vzgled tovarišem.

Mussolini je prevzel šesto ministrstvo

ZRAKOPLOVNA KATASTROFA

Skozi streho je padel aeroplan v leseno hišo. Gasolin se je vnel. — Dva letalca in pet oseb družine je zgorelo.

Shrewsbury, N. J., 6. novembra. — Poročnik George R. Johnson, njegov fotograf Alfred Poole ter pet črncev je zgorelo, ko je Johnsonov aeroplan v nedeljo popoldne treščil na hišo ter skozi streho padel v sobo, kjer je bilo pet črnih ljudi ravno pri kosilu. Gasolin se je takoj vnel in hiša je bila takoj v plamenih.

V ognju so našli smrt: oba letalca, Mrs. Margaret King, njena dva otroka Jane in Patricia, njena prijateljica Cora Ragland in Edward Wilson, ki je prišel na obisk. Gospodar King je nekaj minut pred nezgodo odšel iz hiše in si je s tem rešil življenje.

Motor se je nenadoma ustavil, aeroplan se je nagnil in padel skozi streho v hišo. Trenutek pozneje je bil vnel plamen iz hiše.

Na kraj nesreče so takoj prihiteli požarne brambe iz Eaton-town, Shrewsbury, Red Bank in Tinton Falls, toda vsled hude vročine niso mogli nikogar rešiti.

Johnson, ki je bil star 33 let, je bil izkušen fotograf iz aeroplana. V svetovni vojni je bil letalec in je nekega dne, ko je visoko nad nemško črto letal, skoro zmrznil in je bil vsled tega poslan v bolnišnico.

LJUTI BOJI V CHACO

Montevideo, Brazilija, 6. nov. Ne meneč se za Ligin komisijo, ki izdeluje načrt za mir med Bolivijo in Paragvajem, se obe armadi ljuto bojujeta.

Boji so bili omejeni na majhne napade pri Ayta blizu reke Paragvaj, ki tvori mejo med obema državama.

Paragvajci zatrjujejo, da se popolnoma uničili en bolivijski infanterijski polk in pridobili pol milje ozemlja pri Pozo Favorito.

Tekom dveh tednov so Paragvajci pobili nad 3000 Bolivijcev severno od Ayale.

DOLLFUSS IZTREBLJA NAZIJE

Dunaj, Avstrija, 6. novembra. Dollfussova vlada je pričela brezobzirno preganjanje nazijev. Dollfuss se je že naveličal opozicije in svoji vladi ter hoče ostro nastopiti proti vsem uradnikom, ki se nagibljejo k nazijem.

Čas prihaja, ko se bomo prepirali, kdo je v resnici za Avstrijo in kdo ne, — je rekel kancler.

Dollfuss je rekel, da bo tekom čez teden imenovan zvezni komisar, ki bo nadzoroval urade in

OBLETNICA PREMIRJA

Spomin na zgodovinski dogodek ki je preobrazil skoro vso Evropo. — Na kraju, kjer je bilo podpisano premirje, so zgradili muzej.

Pariz, Francija, 6. novembra. — 11. novembra bo poteklo 15 let, ko je bilo podpisano premirje med zavezniki in Nemčijo.

Premirje je bilo podpisano ob petih zjutraj v železniškem vozu v gozdu blizu Rethondes.

Na tem kraju je bil zgrajen muzej, v katerem stoji Fochov železniški voz, v katerem je bilo podpisano premirje.

Maršal Foch je pričakoval nemško delegacijo v železniškem vozu. Ob njegovi strani sta bila angleški admiral Wemyss in general Weygand. V nemški delegaciji so bili Erzberger, Waterfeldt in grof Oberndorf.

Ko Nemci vstopijo, jih vpraša Foch:

— Kaj je namen vašega prihoda?

— Prišli smo, — odvrne Erzberger, — da prejmemo predloge zaveznikov držav glede premirja na morju, na suhem in v zraku, na vseh frontah in v kolonijah.

— Nimam nikakih predlogov za vas, — odgovori Foch.

Tedaj pravi grof Oberndorf: — Izvedeti želimo pogoje, pod katerimi bi zavezniki bili pripravljeni privoliti v premirje.

— Nimam nikakih pogojev, — je bil Fochov odgovor.

— Navzile temu je predsednik Wilson... — zopet prične Erzberger.

— Tukaj sem, da vas poslušam, ako prosite za premirje, — ga prekine Foch ostro. — Ali prosite za premirje? Ako prosite zanj, vam morem povedati pogoje, pod katerimi ga dobite.

— Ja, — odgovorita naenkrat Erzberger in Oberndorf.

Nato je general Weygand bral pogoje in besede so padale kot kladivo.

Foch jim je dal 72 ur časa za odgovor. Nemški delegati so poslali slova v Spa, kjer je bil glavni stan nemške armade.

10. novembra ob destih zvečer je nemška delegacija sprejela odgovor. Nato se je pričela seja ob dveh ponoči in je trajala do petih zjutraj. Tedaj so Nemci pristali v zavezniške zahteve in podpisali pogoje premirja.

Ob 11. dopoldne 11. novembra 1918 je vojna na vseh frontah prenehala.

bo odslužil vsakega uradnika, ki je naziskega mišljenja.

Vsem državnim uradnikom je bilo naročeno, da prišedejo zvesto-bo neodvisni Avstriji. Ta odredba je bila izdana že v maju, toda vsi uradniki se ne ravnaajo po njej.

NEMČIJA JE PRIPRAVLJENA NA VOLITVE

Goering je pozval prebivalce Saara da ostanejo zvesti Nemčiji. — Na tisoče jih je prišlo čez mejo.

Berlin, Nemčija, 6. novembra. Zadnje nedeljo pred volitvami, ki so najizvirnejše v zgodovini Nemčije, so naziski voditelji porabili vso svojo zgovornost, da so pozivali narod, da se pri volitvah prihodnje nedelje vsi združijo v naziski stranki v njenem boju za enakost med narodi.

Kancler Hitler je govoril v Elbingeru v Vzhodni Prusiji, pruski ministrski predsednik, general Hermann Goering je govoril na zapadu v starodavnem Trieru, minister za propagando dr. Joseph Goebbels in stotnik Ernst Roehm sta govorila v Berlinu, poljedelski minister Walter pa na jugu v Monakovem.

Najbolj značilen je bil govor ministra Goeringa v Trieru blizu meje Saara in ga bodo Francozi najbrže označili kot za izzivanje. Na tisoče prebivalstev Saara je prišlo čez mejo v starodavno rimsko mesto in so slišali Goeringa, ko jim je obljubil, da jim bo Nemčija leta 1935, ko bo v Saaru plebscit, zvesto stala ob strani, dokler ne bo Saar zopet združen z domovino.

— Vi ste in tudi morate ostati Nemci, — je rekel Goering. — Prišli ste sem, da dobite novo moč proti tuji strahovladni, ki vas zatira. V imenu našega voditelja (Hitlerja) in iz dna srca vam obljubim, da vaš kraj ne bo nikdar izgubljen.

Vprašanje Saara in njegova zopetna priključitev k Nemčiji, je zadeva celega nemškega naroda, od najnižjega moža v Vzhodni Prusiji do kaneta v najbolj oddaljenem kraju Bavarske. Saar je vprašanje časti in kruha in o tem ne bomo razpravljali. Za vami stoji nova Nemčija in ves narod in z njim morete tudi vi zdržati.

In na vzhodu blizu poljske meje je kancler Hitler pozvil narod, da pri prihodnjih volitvah izbrise sramoto, ki je prišla nad Nemčijo pred 15 leti po sklenjenem premirju.

Svet bo moral sprejeti, — je rekel Hitler, — to glasovanje kot izraz notranjega prepričanja naroda 65,000,000 ljudi.

ITALIJANSKI URADNIKI SE MOREJO ŽENITI

Rim, Italija, 6. novembra. — Samski fašistovski uradniki in kandidati za prihodnjo državno zbornico se morajo oženiti, ali pa pustiti državno službo.

Mussolini je izdal poročno odredbo, da prisili vse svoje samske ženske, da slede njegovemu zgledu, da skrbje za naraščajočih Italijanov, da bodo vodili fašistovsko politiko v prihodnji generaciji.

Mussolini je že večkrat obsojal samec, da ne izpolnjujejo svoje dolžnosti do države. Med prizadevanji je tudi italijanski poslanik v Washingtonu Augusto Rossi.

KRALJ JE IMENOVAL DUCEJA ZA OBRAMBNEGA MINISTRA

RIM, Italija, 6. nov. — Kralj Viktor Emanuel je ministrskega predsednika Benito Mussolinija imenoval za skupnega mornariškega in zrakoplovnega ministra, ko sta naznanila svoj odstop maršal Italo Balbo in admiral Giuseppe Sirianni.

LITVINOV IN JUŽNA AMERIKA

Skušal bo dobiti priznanje tudi od južnoameriških držav. — Samo ena država je prijazna Rusiji.

Moskva, Rusija, 6. novembra. Sovjetski zunanji komisar Maksim Litvinov bo najbrže odpotoval v Južno Ameriko, ko bodo njegova pogajanja v Washingtonu končana.

Sovjetska vlada je prepričana, da bodo priznale Rusijo vse ameriške države, ko jo bodo enkrat priznale Združene države. Po mnenju sovjetske vlade je najtežji vzrok, da južnoameriške države Rusije še do sedaj niso priznale, vpliv Združenih držav.

Sovjetski voditelji želijo z Južno Ameriko skleniti trgovske pogodbe, kakor tudi s Srednjo in Severno Ameriko.

Do sedaj je Rusija v diplomatskih odnosih samo z Urugvajem.

Politični krogi so že dolgo prepričani, da so samo Združene države vplivale na Mehiko, da je prelomila diplomatske odnose z Rusijo in sedaj upajo, da bo Mehika obnovila svoje odnose.

Po celi Rusiji delajo velike priprave za proslavo 16-letnice boljševiške revolucije 7. novembra. Slučaj je tudi nanesel, da pride Litvinov istega dne v Ameriko.

Pariz, Francija, 6. novembra. Francosko zunanje ministrstvo pripisuje pogajanjem med predsednikom Rooseveltom in sovjetskim komisarjem Litvinovom veliko važnost glede Daljnega Istoka.

Uvodni članek lista 'Le Temps', ki je v ozki zvezi z zunanjim ministrom, pravi, da bodo zopetni diplomatski odnosi med Rusijo in Združenimi državami velikega pomena za celi mednarodni položaj, kajti priznanje Rusije pomeni za Japonsko veliko svarilo.

Vprašanje glede ruskega dolga Združenim državam je postranskega pomena. Pri pogajanjih bosta predsednik Roosevelt in Litvinov razpravljala o priznanju Rusije in o položaju na Daljnem Istoku.

FARMO JE DOBIL V DAR

Chicago, Ill., 5. novembra. — 55 let star farmer iz Floydana, Texas, je bil danes 22,000,000 obiskovalec svetovne razstave. Možak se je zelo začudil, ker so mu iz vseh strani izkazovali časti in mu poleg tega še podarili 40 akrov velike farme v državi Michigan.

Njegova žena je rekla: — To je pa res velika sreča. V Texasu je poleti prevroče, poleg tega imam pa v Michiganu tudi sestro.

Ob istem času je kralj imenoval za zrakoplovnega podtajnika generala Valle in za mornariškega podtajnika admirala Cavagnaria.

Balbo je bil imenovan za generala Libije mesto maršala Badoglio.

Mussolini je poslal Balbotu in Sirianniju lastnoročno pismo, v katerem se jima zahvali za dolgo in zvesto službovanje.

Kralj je tudi sprejel odstop mornariškega podtajnika Russo in zrakoplovnega podtajnika Riccardi.

Besedilo Mussolinijevega imenovanja ne kaže, da bi bila ministrstva vojne, mornarice in zrakoplovstva združena, kot je bilo domnevano. Mogoče se bo to zgodilo pozneje, ko bo Mussolini postal obrambni minister.

Admiral Sirianni je postal predsednik velikega železnega rudnika v gorenji Italiji.

Mussolini ima sedaj šest ministrstev, katerih Mussolini nima in sicer: za kolonije, pravosodno, finančno, naučno, poljedelsko, prometno in za javna dela.

JAPONSKA LETALA NAD SIBIRIJO

Devet japonskih aeroplanov je letalo nad sovjetskim ozemljem. — Kitajci so pobili 800 roparjev.

Moskva, Rusija, 6. novembra. Kot pravi neko sovjetsko poročilo iz Harabovska, je devet aeroplanov, med njimi eden za metanje bomb letalo skoro dvajset milj nad sovjetsko zemljo zpadel od Amur zaliva. Dasi so Japonci izvedli že več takih poletov, je vendar sedanji najvažnejši.

Amur zaliv vse nahaja zapadno od Vladivostoka. Najbližje japonsko ozemlje je v severni Koreji, kakih 50 milj proti jugu, toda Mandžurija, katero ima Japonska zasedeno, je oddaljena samo 30 milj. Vsled tega so najbrže aeroplani prišli iz Mandžurije ter so se na nekaj milj približali Vladivostoku.

Tokio, Japonska, 6. novembra. Vojni urad naznanja, da mu ni ničesar znanega o kakem poletu japonskih aeroplanov nad sovjetsko ozemlje južnozapadno od Vladivostoka, kot poroča ruska časnikarska agencija Tass.

Peiping, Kitajsko, 6. novembra. Po vročem boju, ki je trajal celo noč, so Kitajci zavzeli mesto Funing v severni Kitajski, ki so ga roparji imeli v svojih rokah pet tednov. V bojih je padlo 800 roparjev, drugi pa so pobegnili v gore.

"Glas Naroda"

Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)

Frank Baer, President L. Benoit, Treas.

Place of business of the corporation and addresses of above officers:
216 W. 18th Street, Borough of Manhattan, New York City, N. Y.

"GLAS NARODA"
(Voice of the People)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays

En celo leto valja na Ameriko in
Kanado \$6.00 Za pol leta \$3.50
En pol leta \$3.50 Za inosemstvo na celo leto \$7.00
En štir let \$15.00 Za pol leta \$8.50

Subscription Yearly \$6.00

Advertisement on Agreement

"Glas Naroda" isha je vsaki dan izvešiti nedelj in praznikov.

Posiljati brez podpisov in osebnosti se ne priobčujejo. Denar naj se blagovodi pošilja po Money Order. Pri spremembi kraja naročnikov, prosimo, da se nam tudi prejšnje bivališče naznači, da hitreje najdemo naslovnik.

"GLAS NARODA", 216 W. 18th Street, New York, N. Y.
Telephone: CHelsea 3-3875

DVE IZJAVI

Človek res ne ve, komu bi pritrdil, če čita sledeči dve izjavi.

Hitler pravi: —

Boj za enakopravnost je stopil v odločilno fazo, toda ta boj se ne da ločiti od boja, ki ga bojuje nemško ljudstvo za svojo gospodarsko povzdigo, za vsakdanji kruh.

Pomirjenje svetovne politike je neobhoden pogoj za gospodarsko ozdravljenje. Velika zmota prejšnjih nemških vlad je bila, ker so mislile, da bomo imeli kakšne koristi, če bomo hodili na mednarodne konference brez enakih pravic.

Te vlade so boleale, bi človek rekel, za "ženevsko boleznijo", ki jih je delala pesimiste za Društvo narodov.

Jaz pa sem optimist za narod in pesimist za Ženevo. Nemčija ni nikoli tako ljubila miru kakor v trenutku, ko je obrnila hrbet neveseli atmosferi Ženeve.

Ves nemški narod stoji za vlado, ko odgovarja na poniževalne predloge.

Hočemo miru, toda ne bomo trpeli, da bi z nami ravnali kakor z manjvrednim narodom. Nemčija bo v zunanji politiki vztrajala na svojih pravicah z isto energično in neomajno odločnostjo. Vztrajala bo na zahtevi po enakopravnosti.

Ne čast, ne lojalnost nista prazni besedi. Nemčija hoče miru, samo miru, toda odločena je, da v bodoče ne podpiše nobene zveze in nobene konvencije, dokler ne bodo z njo ravnali kakor s sebi enakimi.

Meje so, preko katerih ni mogoče iti, če naj bo človek vreden voditi svoj narod.

Francoski dnevnik "Temps" piše:

Pred vsem svetom je Nemčija vzela nase polno odgovornost za brutalno porušitev vsega, kar se je z drobnim delom in s trudom zgradilo v 14 letih za organiziranje trajnega miru med narodi.

Kaj bo s tem pridobila? Ničesar, zakaj ne glede na splošno razorožitveno konvencijo, ostane versajska mirovna pogodba v vsej ostrogi in moči v veljavi, ker tisti, ki so jo podpisali, ne bodo pustili, da bi jo kdo kršil.

To tudi Berlin ve, ker si je moral biti popolnoma na jasnem o pomenu svarila, ki ga je izrekel Stanley Baldwin v Birminghamu. Kmalu bo Nemčija videla, kako svet reagira na njeno gesto, zakaj v nobeni državi, kjer je vera v delo miru rodila toliko plemenitih upov.

Polom razorožitvene konference po nemški krivdi predstavlja nevarnost, da se bo spet začelo tekmovanje v oboroževanju.

Bolj kakor kdaj poprej bo živel svet v stalni nevarnosti. In to je tisto, kar bodo narodi le težko oprostili možem tretjega rajha, ki so dali narodom zavest o pravi nemški nevarnosti, nevarnosti, ki se da premagati le s sporazumom in popolno solidarnostjo vseh, ki so dobre volje.

CE NAMERAVATE V DOMOVINO?

Pišite nam takoj bo brezplačna navodila in zagotavljamo Vam, da boste po ceni ter udobno potovali.

SLOVENIC PUBLISHING CO.
TRAVEL BUREAU

216 West 18 Street New York, N. Y.

Dopisi.

Walsenburg, Colo.

Pred kratkim smo bili v Canon City in v Florence, Colo., kjer imajo naši rojaki lepe farme in vrtove z vsakovrstnim sadjem. Obiskali smo Mr. in Mrs. Jakoba Chesnik in Mr. in Mrs. Matt Lukanič. Letos so bolj zadovoljni s cenami za pridelek. Pridelali so vsakovrstne zelenjave in prodali po primerni ceni. Mr. Chesnik se ukvarja dosti z alfalfa.

Letos mu je bil sin na počitnicah. On študira na univerzi v Kansas, a vseeno mu gre farmersko delo lepo od rok in tudi govori lepo slovenski jezik in se ga ne sramuje. Čast njemu in staršem.

Več rojakov ima v najemu premore in tudi dobro napravijo. Žejo jim gasi naš rojak Mr. Matt Stariha s pravim pivom in je postrežljiv ter prijazljiv med rojaki. Ker je ravno pri glavni cesti, ga lahko obiščete. Zadovoljni boste z njegovo postrežbo, kot smo bili mi. Hvala!

V Canon City je državna jarnišnica za moške in ženske na jako lepem prostoru. S evetjem in zelenjem je vse okinčano zunaj in kako je notri?

Enkrat smo bili tam pred par leti in smo videli vsake vrste ljudi, največ mladih. Seveda imajo vsakovrstno delo. Nekateri si vajo obleke, nekateri čevljarijo itd. Igrali so tudi baseball in tenis. Zraven je studenec zdravilne vode.

Obiskala je nas družina Mr. Frank Jheovee, ki se nahaja zdaj v Canon City, ker so premogeti tu okoli tako slabo delali, so se preselili. Pravijo, ko se razmere izboljšajo, se vrnejo nazaj v Walsenburg, ker imajo tu svoj dom.

Z delom gre bolje. Delajo 4—5 dni na teden. Cene so še vedno zmerne, tako da bo počasi bolje. Vsaj upanje imamo v našega Roosevelta.

Obažujem, da se je godila v moji Ribniški dolini taka nesreča, namreč povodenj.

Tebi list, Glas Naroda, se zahvaljujem, ker si pisal tako podrobno o Ribnici, ker tudi moji rojstni hiši Pajničevemu mlinu ni prizaneslo. Pisala mi je sestra, da so se morali s čolnom okoli voziti. Vlezo jim je dosti lesa in drugega.

Ker se bo obhajal kmalu sv. Martin, voščim vsem Martinom mnogo zdravja in sreče in vse, kar si sami želijo.

S pozdravom

M. J. Bayuk.

"GLAS NARODA"

zopet pošiljamo v domovino. Kdor ga hoče naročiti za svoje sorodnike ali prijatelje, to lahko stori. Naročnina za stari kraj stane \$7. V Italijo lista ne pošiljamo.

Iz Slovenije.

Strašen požar v Dolnjem Krizu.

Lepo gorsko vasico Dolnji Kriz, ki je oddaljena približno 4 km od Žužemberka, je zadela 22. oktobra huda nesreča. V gospodarskem poslopiju posestnika Jožeta Škufce je okrog 8. zvečer iz nezanih vzrokov izbruhnil požar. V vasi je nastalo strahovito razburjenje in če ne bi bili prihiteli na pomoč požrtvovalni gasilci, bi bil uničil ogenj vso vas in poleg materialnih bi bile v strahoviti paniki najbrže tudi človeške žrtve.

Med prvimi so prihiteli na pomoč gasilci iz Šmihela, ki so takoj stopili v akcijo a so se morali zaradi strašne vročine v prvi vrsti omejiti na lokalizacijo požara. Z veliko požrtvovalnostjo so se odlikovali tudi gasilci iz Zagradca, Dobrnica, Dvora in Krke. V akciji je bilo članstvo sedmih društev iz okolice. V velikem naporu in požrtvovalnosti združenim močem pa se je šele proti jutru posrečilo ugasiti ogenj in odstraniti vse nevarnosti.

Bilanca te požarne nesreče je pretresljiva: petim posestnikom je zgorelo 15 gospodarskih poslopij, polnih živeža, poljedelskega orodja in krme. Pogorelet so posestniki Jože Šufca, Franc Papež, Rozalija Binčič, Feliks Hrovat in Jože Hren. Po površni cenitvi znaša škoda pol milijona, vsi pogoreli pa so bili zavarovani komaj na skupno vsoto 60.000 Din.

Zaradi tolike škode sedaj pred zimo so seveda vsi navezani na pomoč dobrosrčnih rojakov in oblasti. Polna gospodarska poslopja so gorela s tako silo, da so videli ogenj 30 km daleč.

Konji z vozom v globokem breznu

21. oktobra je posestnik Franc Potrpinč iz Preske, občina Poljsnik, peljal po Šklendrovski cesti voz smrek na postajo. Ko je prišel v ovinek na klancu pri žagi, je zaradi dolžine hlovov voz zasukalo in porinilo konja z vozom vred v 70 metrov globok prepad. Konja sta se ubila, voz razbil in tako trpi gospodar, ki ga je itak tarejo davki in dolgov, nad 4000 Din škode.

Žrtve napadov in nesreč.

22. oktobra se je 30-letni posestnikov sin Franc Pubec v Dramlji hdoma sprl z nekim moškim zaradi poti. V prepiru je omenjeni moški izvlekel nož, napadel Pubeca ter ga zabodel v hrbet in v obe roki.

Ko je vozil 25-letni hlapec Ivan Mohorko od Sv. Lovrenea pod Prožinom z dvoprežnim vozom po cesti, sta se konja splašila. Mohorko je padel pod kolo ki mu je šlo čez trebuh in ga težko poškodovalo.

V Hrenovi pri Novi cerkvi je padel 32-letni posestnikov sin Dominik Šmarčan med obiranjem hrustk z drevesa in si zlomil levo roko.

Vsi trije poškodovanci se zdravijo v celjski bolnišnici.

Napaden v lastni hiši.

22. oktobra zvečer je v Soteski nekdo ropotal na stanovanje 31-letnega žagarja Sifolta Franca. Sifolt, ki se je hotel prepričati,

kdo razbija po vratih, je stopil v vežo in vrata odprl. V tem trenutku je neznanec potegnil dolg nož, s katerim je pričel neusmiljeno mahati po nesrečnem Sifoltu, da se je takoj zgrudil s krvjo oblit na vežni prag. Prihiteli so čez čas ljudje, ga naložili na voz in ga prepeljali v bolnico usmiljenih bratov. Tu so ugotovili, da ima napadane dve globoki vreznini na desnem licu in več globokih vreznin na levi in desni strani prsi. Ranjenčevu stanje je zelo kritično, ker je nesrečnej med prevozom v bolnišnico izgubil mnogo krvi. Za neznanim nočnim napadalcem poizvedejo orožniki.

Iz Jugoslavije.

Skrivnosti milijonske dedščine.

Veleposestnik Arandjel Stojanović, ki je živel v Rumuniji, umrl pa na Dunaju, je pred kakimi 30 leti napravil oporoko, v kateri je določil za svojega glavnega dediča srbski narod s posebnim določilom, da se zgradi v Beogradu bolnišnica z imenom "Zapuščina Arandjela Stojanovića in njegove matere Nikodije". Gotovina Arandjela Stojanovića je bila ob njegovi smrti pred 23 leti na Dunaju cenjena na okrog 2 milijona zlatih frankov. Poleg gotovine pa so spadali v dedščino, ki jo je pokojnik naklonil svojim rojakom, tudi veliki dohodki njegovih posestev v Rumuniji. Stojanovića so slovesno pokopali v Beogradu 27. februarja 1910 in je eden od njegovih zaupnikov v poslovljenem govoru natančno razložil, kako je prišlo do velikodušne oporoke.

Takoj po Stojanovićevi smrti so se začele pravde za zapuščino. Pokojni Stojanović je imel na Dunaju za svojega poslovnega tovariša bankirja Jeana Elissa iz Rumunije, ki je prvi vložil tožbo proti oporoki Dunajske sodišče, so to tožbo zavrnili in se je tedaj govorilo, da bo beograjska občina legitimirana od srbske države oblasti lahko na Dunaju prevzela iz zapuščine Arandjela Stojanovića okrog 2.500.000 zlatih frankov. Tožbe proti oporoki pa so bile vložene tudi pri sodiščih v Rumuniji, kjer so se sodniki postavili na stališče, da so lahko oporok deležne samo pravne in fizične osebe in da je zaradi tega oporoka, naslovljena na srbski narod, neveljavna. Odvetniki, ki so zastopali srbsko državno upravo, pa so vso zapuščino prenesli na sorodnici pokojnega Stojanovića. Ti sorodnici, Banićeva in Ilićeva pa sta ves prepuštili srbski državni upravi, zahtevajoč za odškodnino po 50.000 zlatih dinarjev.

Do te rešitve v milijonski zapuščini je prišlo tik pred izbruhom vojne in je skozi dolga leta zapuščinska zadeva prišla v pozabljenje ravno tako, kakor je pozabljen in zanemaren tudi grob Arandjela Stojanovića na beograjskem pokopališču.

Sele v zadnjem času se je spet vzbudilo zanimanje za milijonsko

zapuščino rojaka iz tujine. Oglasa se namreč sorodniki onih dveh sorodnic pokojnega Stojanovića, ki sta bili pred romanskimi sodišči proglašeni za dedinji velikega premoženja, a sta se takoj, kakor že omenjeno, pobotali z zastopniki srbske državne uprave. Ostalo pa je samo pri dogovoru, ker ni bilo izlačenih pogojenih 100.000 zlatih dinarjev in kar o zapuščini Arandjela Stojanovića sploh ni sledu. Govori se, da je njegov bivši poslovni tovariš bankir Elias nekaj let užival njegovo zapuščino in da je potem vse s svojim premoženjem vred zapustil romunski akademiji znanosti, ki je bila pozneje enkrat stavila ponudbo, da bi Stojanovićevo zapuščino, kolikor je pač od nje še ostalo, delila z jug. državo. Pred 23 leti so bili določeni tudi izvršilci Stojanovićeve oporoke. Nekateri so že umrli, eden od njih pa je pred nekaj leti brez navedbe razlogov odstopil. "Politika" je priobčila že dva obširna članka o skrivnostnem ravnanju s to zapuščino, zahtevajoč razjasnitev te zadeve ne samo zaradi dobrodelnega namena, temveč tudi zaradi spoštovanja d o požrtvovalnega rojaka in njegove zadnje volje.

POZDRAV IN PRIPOROČILO

S parnikom "Bremen" od North German Lloyd sta se večerj vrnila John Harold Masel iz Beacon, Iowa, kjer žive njegovi starši, in pa Steve Raspotnik iz Benoit, Wis. Odpotovala sta v stari kraj 23. avgusta s parnikom "Olympic" od White Star Line. Nikakor ne moreta prehlaviti dobre postrežbe in vsem rojakom priporočata, da se obrnejo na potovalni oddelček Slovenic Publishing Company, kadar so namenjeni na potovanje. Prvi je bil rojen v Ameriki, in so se mu slovenska dekleta tako dopadla, da si je medtem časom izbral v rojstnem kraju svojih staršev za ženo gospodično Stefanijo Logaj, podomače Zaberčevu iz Rovine pri Litiji. Takoj ob prihodu v New York je uredil pri našem potniškem oddelku, da pride žena za njim čimprej bo mogoče. Steve Raspotnik pa tudi že komaj čaka, da pride na svojo farmo k svoji družini. Oba pozdravljata vse svoje sorodnike v domovini, teto, strica in sestre, Mr. Harold Masel pa posebno pozdravlja svojo ženko, katero željno pričakuje, da pride k njemu, da si uredita svoj dom. Pozdravljata tudi svoje sorodnike in znanke po Ameriki.

Glas Naroda se jima zahvaljuje, ker sta priporočila Slovenic Publishing Company za posredovanje glede potovanja. Oče Mr. Masela je že štirideset let naročnik Glasa Naroda in pravi, da bo ostal do smrti, ker je bil s posredovanjem tega lista vedno nad vse zadovoljen.

DELO DOBI

dvajset izveštanih slovenskih gospodarjev. Plača \$125 od korda in 75c na dan za hrano in prenočišče. — Tovarna je v Morrison, McKean County, Pa., štiri milje od Kinzua, Pa. Poštni naslov je: Edward G. Anderson, Kinzua, Warren County, Pa. (6x 3—9)

Peter Zgaga

Nekateri ljudje nimajo nobenega talenta za jezike. Prav nobenega talenta. Absolutno nobenega talenta.

Tak človek živi leta in leta med tujim narodom, pa mu za vraga ne gre tuja govorica v glavo.

Poznam rojaka, ki je že nad trideset let v Ameriki. Ima veliko družino, v kateri se — kar je skoro čudež — samo slovensko govori. Trideset let je delal med Nemci, pa se je brigal bolj za delo kot za tujo govorico.

Če mi verjamete ali ne — po tridesetih letih ni znal druge besede kot "šur" in "olraj".

Ko je praznoval petindvajsetletnico svoje poroke, se je bilo nabralo v njegovem domu dosti gostov. Samih Slovencev, seveda.

Ko je bilo slavlje v polnem teku, pa vstopi prijatelj njegovih otrok — mlad dohtar — trd Amerikane.

Dobro se je zabaval v prijetni družbi, in tudi vinska kaplja mu je počasi lezla v glavo.

Okrog polnoči so se začeli govoriti.

Vstal je tudi dohtar in je začel življivo govoriti v krasni, klasični angleščini slavljenca na čast.

Slavil ga je kot očeta, kot dobrega človeka, uzonega zakonkega moža itd.

Slavljenec so se oči iskrele same ginjenosti. Verno je poslušal navzile temu, da ni razumel nobene besede.

Dolžnost mu je velevala, da se mora govorniku zahvaliti; da mora govorniku povedati, da se mu iskreno zahvaljuje za vse čestitke in da mu je strašno žal, ker ni zmogel angleščine, da bi se mu v angleškem jeziku zahvalil.

Zahvaliti se mu mora. Lepo in dostojno.

Govornik je končal.

Slavljenec je izpil še nekoliko korajže, potrkal na kozarec, zbral v mislih vso tujo učenost, kar si je bil v tridesetih letih prisvojil v tujini, se priklonil in rekel:

— Olraj! Šur! Niks tajš...

Danes so volitve. Ali bodo kandidati izpolnili obljube, ki so jih dali volivcem pred volitvami? Oh, če bi izpolnili samo pol procenta zadanih obljub, bi narod živel v devetih nebesih.

Sovjetski zastopnik Maksim Litvinov se vozi v Ameriko na parniku "Mauretania". Na razpelo go so mu dali stanovanje, obstoječe iz šestih sob in kopališča, ki je bilo prvotno določeno za nemškega kaiserja.

Ko je bil veličastni parnik zgrajen, se kaiserju najbrž ni sanjalo, da ga bo Nemčija v svetovni vojni izgubila.

Se manj mu je pa prišlo na misel, da bo nekoč potoval v njegovih razkošnih sobah in v Ameriko preprosto boljševik kot zastopnik stošestdeset milijonskega ruskega naroda.

Pod Ludovikom XIV. in njegovi nasledniki je lahko vsak za drag denar dobil mesto v "parlamentu", kakor so se imenovala tedanje najvišje sodne komore. Tako ga je dobil tudi neki Brochant, mož brez znanja in zaslug. Novi tovariši so se mu smejali.

"Nu, gospoda", je menil Brochant hladnokrvno, "mislite, da bi me dali med vas, če bi imel kaj bistroumnosti?"

— Ali si morda zgubil 10 dolarjev?

— En hip prosim. Pogledal bom. Najbrž da... seveda. Ali si morda kaj našel?

— Ne, prav nič, toda ti si že stoti, ki je 10-dolarjev zgubil.

— Žena prvi dan po poroki: —

Možiček, tajno ti moram odkriti: umetne zobe imam.

— No, to že davno vem.

— Da, toda plačani še niso.

— Ko se je sedemdesetletni madžarski romanopisec Maurus Jokai poročil s sedemnajstletnim dekletom, mu je dejal neki prijatelj:

— Ali si pomislil, da bo tvoji ženi 27 let, ko jih boš štel ti osemdeset?

— Če žensko res ljubiš, ji ne očitaš starosti, — še je odrezal Jokai.

DRUŠTVA

KI NAMERAVATE PRIREDITI

VESELICE,

ZABAVE

OGLAŠUJTE

"GLAS NARODA" ne čita samo vaše članstvo, pač pa vel Slovenci v vaši okolici,

CENE ZA OGLASE SO ZMERNE

DENARNA NAKAZILA IZVRŠUJE-MO TOČNO IN ZANESLJIVO PO DNEVNEM KURZU

V JUGOSLAVIJO			V ITALIJO		
Za \$ 2.65	Din.	100	Za \$ 3.90	Lir	100
" \$ 4.85	Din.	200	" \$ 17.15	Lir	200
" \$ 7.05	Din.	300	" \$ 42.50	Lir	500
" \$ 11.40	Din.	500	" \$ 84.50	Lir	1000
" \$ 22.45	Din.	1000	" \$ 168.75	Lir	2000

KER SE CENE SEDAJ HITRO MENJAJO SO NAVEDENE CENE PODVRŽENE SPREMENBI GORI ALI DOLI

Za izplačilo večjih zneskov kot zgoraj navedeno, bodisi v dinarjih ali lirah dovoljujemo še boljše pogoje.

IZPLAČILA V AMERIŠKIH DOLARJIH		
Za izplačilo \$5.00 morate poslati		\$ 5.75
" " "10.00	"	\$ 10.85
" " "15.00	"	\$ 16.00
" " "20.00	"	\$ 21.15
" " "40.00	"	\$ 41.25
" " "80.00	"	\$ 81.50

Prejemnik dobi v starem kraju izplačilo v dolarjih.

Najna nakazila izvršujemo po Cable Letter za pristojbino \$1.—

SLOVENIC PUBLISHING COMPANY

"Glas Naroda"

216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

KRATKA DNEVNA ZGODBA

PIERRE L'ERMITE:

UBOGI KODRČEK!

Niš je bila — žalostna, vlažna in mrzlo zimsko noč.

Vrli župnik je pravkar zadremal na svoji stari postelji, ko je nenadoma zabruel v nočno tišino zarjav in obrabljen zvonec za vrto.

"Kak kmečki paglavci se norčije iz mene," je sprva pomislil duhovnik in se dvignil.

"Gospod župnik!" pokliče tedaj Katja neke iz svoje sobe.

"Da, slišim."

"Ali hočete, da grem jaz?"

"Ne."

Za nekaj trenutkov je bilo vse mirno in župnik je zaman napejal ušesa.

Tedaj se je zvonec oglašil v drugo in zvonil zateglo, žalostno....

Torej je le šlo zares.

V dveh trenutkih, treh mahih, se gospod župnik obleče. Veliko ogrižalo, široko pokrivalo, cekiže, svetilka....

"Vzemite revolver!" zavpije se Katja.

"Pa nimam nabojev!"

"To nič ne de!"

"Kdo je tam?"

"Jaz sem!"

"Kdo, jaz?"

"Diburge! Ovidij Diburge!"

"Ne poznam vas. Kje stanujete?"

"Na bregu, v našem vozu."

"Na bregu? V svojem vozu? — Ste prišli iskati kruha?"

"Mi na misel ne pade! Moja težka bolna žena me pošilja s prošnjo, da bi takoj prišli k njej."

"Ah! Razumem!"

Dobela pa vrli župnik le ni razumel. Dobro je poznal vseh svojih tri sto župljanov. Toda kdo bi bil ta Ovidij Diburge? Ah bah!

In odprl je vrata.

Tedaj so njegove zaspane oči zagledale nekakšnega polifema, velikanskega, črnega, zmrsenega in

bradatega moža, oblečenega v zametaste hlače, ki so bile prepasane z rdečimi trakovi. Ta velikan je bil eno teh nenavadnih bitij, ki jih človek nerad sreča, zlasti še opolnoči pred odprtimi vratmi samotnega župnišča.

Toda zdelo se je, da se Ovidij nič ni zavedal strahotnega vtisa, ki ga je vzbujal.

"Tu, gospod župnik. Dobro bi bilo, da bi vzeli s seboj sveto poslednje olje in da bi se malo požurili...."

"Je li zelo bolna?"

"Uboga, ljubljena žena — zelo se bojim zanjo!"

"Me boste spremili?"

"Oh, menim!"

Rekel je to z nekim poudarkom.

Deset minut zatem sta se Ovidij in župnik že spuščala po bregu, ki se zvišuje proti Seni. Ker pa je bilo komedijantov zabranjeno, da bi se ustavljali na občinskem svetu, sta se morala odpraviti po travnati stezi, ki je končevala pri daljnem križpotju. Tam so se ertali v noč obrisi dolgega voza.

Ovidij je prijel župnika pod roko:

"Pazite! Tu-le je luknja, tam je vrh. Sedaj lahko greste. To je splinirano."

Nenadoma se župnik ustavi.

"To je lišičja past!"

"Kako?"

Neko lajanje se je razleglo okoli njiju, ki se je kmalu podeseterilo, podvajasterilo, popetdeseterilo. Besne oči, odprti gobci, bleščeči čekani, željni mesa, so se pojavili iz teme.

Troja psov ju je obdajala. In še so prihajali, vseh oblik, vseh velikosti, vseh vrst. Bili so med njimi črni pomeranci, beli havanci, kodrasti kinšarlesi, pogumni foksterijeri, kitajske podgane, beli buldogi, kratkodlaki danči, koleji, hr-

ti. Vsa ta tropa se je vzpenjala, tulila, mahala z repi, grozila!

Župnik je pomislil: "Je bilo pač bolje v moji stari postelji!"

Hladnokrvni Ovidij je slednjič razumel:

"Oh, to so ti!"

Tedaj je zavpil z grmečim glasom:

"Mir!"

To je bilo čarovito: v trenutku je nastala tolika tišina, da se je zasliso klopotanje reke, ki je tekla ob vznožju, in tam onstran brega daljni odmev, ki je ponavljal:

"Mir!"

Ovidij to še ni bilo dosti. Menil je, da je potreben še ukor.

"Na zemljo!" je zagrmel v drugo.

Z eno kretnjo, kakor vojaki Friderika Velikega, so se psi vsedli na zadnjico.

Takrat je stopil župnik naprej in koža mu je od lahkega razburjenja drgetala.

"Odkod imate vendar vse te živali?"

Ovidij je vprašanje spravilo v zadrego.

"To so.... dejal bi.... psi.... najdene, ki sem jih pobral iz smiljenja...."

"!!!!!!"

Nekaj trenutkov zatem je duhovnik spovedoval v vozu uboga, obnemoglo ženo, ki je očitno čakala le še njegovega prihoda, da obrne hrbet temu bednemu življenju.

Ker se je smrt bližala z naglimi koraki, se je moral župnik požuriti.

Tekel je nazaj v cerkev, vzel sv. popotnico in se znova vrnil.

Psi so zalajali kakor popreje. Enako sta se zadržali isti poveli.

Ista poslušnost povrh tega so

(Nadaljevanje na 4. strani.)

Naši v Ameriki

ROJAKE PROSIMO, NAI NAM NAKRATKO N A DOPISNICI SPOROČE SLOVENSKE NOVICE IZ NASELBINE.

V Charity bolnici v Clevelandu je preminul Viktor Šuštar, star 27 let. V bolnici se je nabaljal radi boleznijo v glavi kjer je bila izvršena operacija, kateri je pa podlegel.

— Umrl je v Clevelandu rojak Joseph Maurich, star 45 let. Doma je bil iz vasi Hrušica na Primorskem. V Ameriki je bival 20 let. Zapušča soprogo, tri sinove in tri hčere.

— Pri Clevelandu je preminul v Deelhurst bolnici, Mentor, Ohio, rojak Mathew Slapnik, star 60 let. Ranjki je bil doma iz vasi Gornji Grad na Štajerskem, odkoder je prišel v Ameriko pred 32 leti. Zapušča žalujčo soprogo, 6 hčera, 2 sina in brata.

— Na poti v stari kraj se je v New Yorku ponesrečil rojak John Krumpacnik iz Kemmerer, Wyo. Našli so ga pobitega na brooklynskem mostu in je poškodbam kmalu podlegel. Pokojnik je bil doma iz Ljubna na Štajerskem, star 65 let. Ker je bil nesposoben za vsako delo, sta mu JSKJ in SNPJ dal odpravnino in se je namenil v svoj rojstni kraj, toda mu je usoda prekržila račun.

LJUBICI Z NOŽEM PREREZAL

VRAT

Kakor poročajo iz Sarajeva, je bil v selu Cerani izvršen iz ljubosumnosti grozen zločin. — Neki kmečki fant se je zaljubil v 23letno dekle Andjo Ratkovičev. Te dni pa je zvedel, da se bo Andja poročila z nekim bogatim človekom. Sklenil je, da se bo nad nezvesto ljubico krvavo maščeval. Pretekla dne je ljubosumni mladenci prišel k deklici, jo po kratkem prekanjanju prijel za glavo ter ji z britvijo globoko prerezal vrat. Nesrečna deklica je kmalu izkavavala ter mrtva obležala.

SODNIJSKI OGLASI

iz stare domovine.

Og 12/33-3

UVEDBA POSTOPANJA V SVRHO DOKAZA SMRTI

DOLES JOŽE, rojen 25. februarja 1880 v Lešnjakih, pristojen v Št. Vid nad Cerknico, je odšel leta 1913 v Severno Ameriko. Naselil se je v Canasville Co., Pennsylvanija (Canonsville, Pa.) in je ondi v katoliški bolnici umrl dne 14. decembra 1913, ni pa mogoče dobiti mrtvaškega lista.

Ker je potemtakem verjetno, da je imenovan umrl, se uvide na prošnjo njegovega sina Doles Josipa, posetnika sina v Nadzali št. 9 postopanje v svrhu dokaza smrti ter se izda poziv, poročiti do 20. decembra 1933 o pogrešanju.

Po poteku tega roka in po sprejemu dokazov se bo odločilo o predlogu.

Okrožno sodišče v Ljubljani, oddelek V., dne 12. septembra 1933.

Avsec. I. r.

Og 33/33-3

UVEDBA POSTOPANJA ZA PROGLASITEV MRTVIM

SENICA IVAN, rojen 30. maja 1869 v Praprotnem št. 3, pristojen v Jurkloster, okraj Brežice, oženjen z Marijo roj. Plahutnik v Podstrani št. 44 pri Zagorju ob Savi, je odšel leta 1906 v Ameriko, odkoder je zadnjič pisal leta 1914.

Ker je potemtakem smatrali, da bo nastopila zakonita domneva smrti v smislu § 24 št. 1 o. d. z., se uvide na prošnjo njegove žene Senice Marije v Podstrani št. 44 pri Zagorju ob Savi postopanje za proglasitev mrtvim ter se izda poziv, da se o pogrešanju poroča sodišču.

SENICA IVAN

se poziva, da se zglaš pri podpisnem sodišču ali drugače da kako vest o sebi.

Po 1. novembru 1934 bo sodišče na vnovično prošnjo odločilo o proglasitvi mrtvim.

Okrožno sodišče v Ljubljani, oddelek V., dne 17. oktobra 1933.

Avsec. I. r.

DVE SIROTI

Spisal A. D. ENNERY

61

Frochard je bil pripravljen....

Našel je v sebi dovolj hladnokrvnosti in prezira napram smrti, kakor vedno, kadar je bil v smrtni nevarnosti.

Koraki so se bližali.

Frochard je planil pokonec in iztegnil roko. Toda njegov nož se ni zasadil v prsa človeka, ki je stopil predenj.

Bila je namreč Eufemio. Postavila je svečo na tla in se smeje ozrla na Frocharda, rekoč:

— Odšli so... Rešeni ste.

— Ti si pravo dekle! — je vzkliknil Frochard.

Potem je pa objel Eufemio in jo pritisnil na prsa, rekoč:

— Ti si žena, kakršno potrebujem! Našel sem jo, imam jo in obdržim jo!

In dočim sta njuni sreci skupaj utripali, sta se ta dva človeka molče zaročila, sledeč samo svojim grešnim nagonom.

Nekaj dni je zadostovalo, da se je Frochardu rana zacelila.

— Zdaj sem pa zopet na konju, je dejal nekega jutra svoji izvoljenki, — nočoj jo odkuriva.

— Pripravljena sem, — je odgovorila Eufemio.

In začelo se je ropanje vsega, kar je bilo v krčmi kaj vredno.

Natakarica je pospravila vso srebrnino, kar je bil naštedil ubogi krčmar v dolgih letih trdega dela.

— Evo, to je moja dota! — je vzkliknila smeje. — Notarja ne bova rabila, da bi podpisal pogodbo.

— Svoje cape lahko pustiš tu, — je dejal Frochard, — ne boj se, kmalu ti poskrbim obleko kneginje.

Ponoči sta podležala zapustila krčmo, a bolni krčmar je ostal v nji sam. Komaj sta pa prestopila prag, si je Frochard premislil in se vrnil v krčmo.

Pes, videč odhajati Eufemio, je žalostno tulil.

— Sosele zbudi ta mrečina in najin pobeg bo odkrit; počakaj malo, takoj te potolažim, — je zamrmral tolovaj.

In hitro je stopil na dvorišče z nožem v roki. Minuto pozneje pes ni več tulil.

Eufemio je čakala nekaj korakov od krčme. Vsa nestrpna, da njenega prijatelja tako dolgo ni nazaj, je že hotela stopiti za njim, ko se je Frochard prikazal na pragu.

— Pojdiva! — je dejal.

— Kaj si pa počel, da te tako dolgo ni bilo nazaj?

— Pasje lajanje je bilo zbudilo tvojega hotra, pa sem ga moral uspraviti.

In prijel je svojo ljubico pod roko ter jo potegnil za seboj tako, da ni imela časa za nova vprašanja, niti za krič strahu ali groze.

In tako sta korakala v temni noči ta dva človeka, združena po naključju za mračno življenje zločincev, proti velenemu, ki ga je bil Frochard izbral, da bi imel v njem središče svojega zločinskega početja.

Stopala sta molče.

Morda je bežečemu dekletu šele zdaj vest očitala črno nelvaleznost, ki je z njo plačala svojemu hotru vso dobroto in skrb.

Kar se tiče Frocharda, je treba omeniti, da je sanjal o novih zločinih, da bi z njimi slajšal življenje z njegovim.

Tolovaj je na prvi pogled spoznal, da je Eufemio družica, kakršno potrebuje.

Zaslutil jo je, kakor zasluči zver svojo samico; živalski nagon ga je gnal k nji, kakor tudi njo k njemu.

Ta združitev je šla brez najmanjše ovire na obeh straneh; ženi vest ni niti najmanj očitala, da zapuša svojega dobrotnika, mož pa ni imel prav nobenega sočutja z nesrečnejšem, priklenjenim na bolniško posteljo.

Sočutje nikoli ni bilo gost v tolovajevem srcu.

Nikoli ga niso mogle omehčati prošnje, niti solze in groza iz sladkega sna zdramljenih otrok, niti strah obrambe nesposobnih starev.

Pa tudi strahu ta zver v človeški podobi ni poznala; smrti je pa gledal v koščeni obraz tako ravnodušno, da bi človek mislil, da mu je življenje deveta briga.

A zdaj, ko se je zvezal z ženo, je postal še pogumnejši, še drznejši.

Dolga, ravna cesta se je vlekla pred njima, obdana z drevjem, ki mu je veter matal krone.

Težke megle so se valile v daljavi nad mestom, ki se je kopalo v morju luči tam daleč na obzorju.

Bil je Pariz, speč pod zaščito patrolj biteriev in nočnih stražnikov.

Frochard je prvi prekinil tišino.

— Glej, Pariz, ki ga tako ljubiš, — tisti Pariz, ki si ga hotela spoznati in ki nama kmalu odpre svoja vrata.

Tisti hip je bila pa vsa Eufemio pozornost obrnjena na strašen prizor. Pokazala je z roko proti krčmi in vzkliknila z zamolklim glasom:

— Glej!

Nebo je bilo daleč tja do obzorja krvavo rdeče.

— No kaj za to! — je odgovoril Frochard mirno, — lep požar, nič drugega ni.

Eufemio je brž stopila na kup gramoza ob cesti. Frochard ji je sledil.

— Krčma gori! — je vzkliknila, — in ti si....

Ni izgovorila svoje misli. Tolovaj se je na ves glas zakrohotal.

Videlo se je dobro, kako švigajo ognjeni zublji proti nebu, a veter je raznašal iskre daleč naokrog in slišalo se je prasketanje goreče hiše.

— Sodni gore, — se je smejal Frochard.

Stari leseni oboji so pripomogli, da je požar naglo požiral hišo.

Ognjeni zublji isker so sikali proti nebu liki žareče kače bengaličnega ognja.

— Ti si zažgal, — je zašepetalo dekle.

— Da! — je odgovoril lopov mirno, — ne pušcam rad prič za seboj, da bi mi streljale v hrbet!...

Frochard je ponosno dvignil glavo in pogledal svoji družici naravnost v oči, da bi se prepričal, kakšen vtis so napravile na njo njegove besede.

Pod vplivom tega pogleda, ki jo je bil že omamil, ko je prvič zagledala lopova, mu Eufemio ni očitala niti požiga, niti umora nesrečnega krčmarja.

Oprizela se je krepko tolovajevе roke in mu ponižno sledila.

Frochard je vedel, da se lahko zanese na udanost tiste, ki naj bi z njim delila dobro in zlo.

Postal je bil zopet vesel in vzkliknil je, kot da se poslavlja ob odprtem grobu od pokojnika:

— Eh, saj bi bil itak kmalu umrl!...

Krčmarjeva hči je sprejela tudi ta izbruh posurovelosti mirno.

Držeč se krepko ljučkove roke je stopala trdnih korakov naprej, ne da bi se le enkrat ozrla, čeprav je dobro slišala zamolklo prasketanje ognja, ki je lizal zadnje ostanke striceve krčme.

Ko sta prispela po dolgih urah hoje do pariških utrd, je postalo dekletu nekam tesno pri srcu.

Začlenjalo se je za njo pustolovsko življenje.

— Kje pa stanuješ? — je vprašala takoj, videč, kako Frochard okleva in razmišlja, kam bi krenil.

Nadaljevanje sledi.

Knjigarna "Glas Naroda"

SLOVENIC PUBLISHING COMPANY

216 West 18th Street, New York

POVESTI in ROMANI

Povesti, pesmi v prozi (Baudelaire)

trdo vezano 1.00

Po strani klebuk 50

Plat svona 40

Pri strien 60

Prst botli 30

Patricia, povest iz irske junake dobe 30

Prva ljubzen 50

Po gorah in dolinah 50

Pol litra vinca 60

Poslednji Mehikanez 50

Pravljice H. Majar 30

Predčrtani, Prešern in drugi svetniki v gramofonu 25

Prigodbe čebulice Maje, trda vez 1.00

Ptice selivke, trda vez 75

Pred nevihto 50

Popotniki 60

Poznava Boga 30

Pirih 30

Povodnj 50

Praki judok 25

Prisega Horovskega glavarja 30

Pravljice in pripovedke (Košutnik)

1. zvezek 40

2. zvezek 40

Prve med Indijanci 30

Preganjanje Indijanskih misijonarjev 30

Robinson 50

Robinson Crusoe 60

Stranote vojne 50

Stiri smrti, 4. zv. 65

Smrt pred hibo 35

Stanley v Afriki 50

Spomin znanega potovalca 1.50

Gospa REGINA Roman iz življenja: ZA "GLAS NARODA" PRIREDIL I. H.

81

— Kar je v moji moči, rad, — odvrne Tom, toda misli si, da za to nima nikake sposobnosti, da bi razumel to čudno naravo in bi mogel na njo vplivati.

Lahno se ji prikloni, pritisne njeno roko na svoje ustnice in odide.

Ko je bil v nekaj minutah zopet zunaj, se globoko oddahne. Čudno mu je bilo pri sre. Vedel je, da se je nahajal v veliki nevarnosti in sam pri sebi se zaoblubi, da se ne bo pustil nikdar več pregovoriti, da bi se kdaj bil sam v družbi Georgine. V tem slučaju je bila previdnost največja hrabrost.

*

Zopet je poteklo nekaj mesecev. Zima z mnogimi družabnimi zabavami je minila in v parku v Langenfurtu je bilo drevje v prvem pomladanskem cvetju.

Proti Tomovi volji se je Georgina Donaldova znala vgnezditi v njegovo hišo. Pri vsaki primerni in neprimerni priložnosti se je pripeljala z avtomobilom. Toda ni prihajala samo na kratek obisk, je obsejala po več ur. S Tomom in Uršiko je igrala tenis in pri tem je bil včasih kot četrti udeležen tudi dr. Nimrod.

Mnogo se je tudi razgovarjala s teto Greto in vedno je rada ostala pri kosilu ali pri čaju. Proti Uršiki je kazala zelo pretirano prijateljstvo. In park okoli hiše ji je tako zelo ugajal, da je včasih prihajala, samo da se je izprehajala po njem. Ako včasih teta Greta in Uršika nista mogli iti z njo, je sama hodila po parku in vedno je iskala priložnost, da bi srečala Toma. Da se ji je pogosto izognil, je razumljivo; toda to je bilo zanj zelo lahko, kajti imel je vedno dovolj opravila na posestvu in v tovarnah. Proti Georgini je bil vedno uljuden, toda na tihem si je želel, da bi čim prej odšla.

Georgina s svojim vsiljevanjem nikakor ni prenehala, toda vedno na ljubezniv način, proti kateremu se Tom ni mogel braniti. Pogosto je povabila k sebi Uršiko in teta Greta, seveda je bil vedno povabljen tudi Tom. Toda Tom se je največkrat opravičil s svojimi posli.

Kakečne občutke je pri tem imela Uršika, je težko popisati. Vedno je bila zelo nejevoljna, kadar je prišla Georgina, toda tudi ji ni mogla ubraniti. Misli je, da prihaja vedno na Tomovo željo. Včasih je opazila pri Georgini oster pogled, kadar je gledala Toma. In vsak tak pogled je tiral njeno srce na kose. Kaj je Tom čutil do Georgine, seveda ni vedela, toda zdela se ji je naravno, da jo ljubi. Misli si je, da ga drugače ne bi mogla tako pogledovati.

Po prvih Georgininih obiskih v Langenfurtu je Tom nekoliko vprašal Uršiko:

— Kako ti ugaja gospica Donaldova, Uršika?

Toma je poznala predobro, da ne bi opazila, da ji je stavil to vprašanje z velikim nemirom. Misli je, da je hotel slišati o Georgini kaj dobrega. In četudi je bila v srečo do konca vznemirjena, se vendar nasmeje in pravi:

— O, je zelo ljubezniva in prijazna dama; je jako razumna, duhovita in zabavna.

— Torej si vesela njene družbe?

Uršika bi najrajši glasno kriknila: Zaničujem jo, žali me, ker te vedno pogleduje tako nesramno in požljivo; sovražim jo, ker te ljubi in ker jo ti ljubiš. — Toda pravi navidezno popolnoma mirno: — Da, veseli me in mislim, da jo teta Greta tudi zelo rada.

To pravi v prepričanju, da rad sliši kaj takega.

— Koga rada vidim? — vpraša tedaj teta Greta, ki je ravno prišla k njima.

— Georgino Donaldovo, — odvrne Tom ter ostro pogleda teta. Stara gospa se nekoliko nasmeje.

— Veš kaj, Tom, s tako domišljavimi, modernimi damami ne vem, kaj bi počela. Skušaj se kar najbolj približati mojemu in Uršikinemu mišljenju, toda resno tega ne misli. Zdi se mi, da se to ne godi brez posebnih namenov, da tako pogosto prihaja k nam in nas obiskuje s svojimi vabilii.

Uršika plaho gleda k Tomu in je radovedna, kaj bo odgovoril na tetino pripombo. Videla je, kako je teta smejela objel.

— Dobra in pametna teta, to se tudi meni zdi, — pravi Tom in se oddahne.

To pa je zadelo Uršikino srce kot pika. Misli je, da je hotel Tom reči, da prihaja Georgina samo zaradi njega in da se hoče samo zaradi njega priljubiti njej in teta. Prav gotovo si je želel, da bi Georgina ugajala njej in teta — ker si jo bo nekega dne vzel za ženo. In zopet misli, da tega ne bo mogla preživeti, prav gotovo ne.

In tako so se kopicila nesporazumjenja med obema, ki sta se ljubila. Uršika je bila na Georgino ljubosumna in Tom na dr. Nimroda, ki je začelne čase delal Uršiki velike poklone.

Toda oba sta skrbno skrivala svojo ljubezen in sta med seboj igrala žalostno vlogo.

Da se je Uršika zelo izpremenila, je Tom zelo dobro opazil; proti njemu je kazala bojazen in zadržano in Tom je bil prepričan, da hoče s tem proti njemu samo zakriti svojo ljubezen do dr. Nimroda in je bila vsled te tajnosti potrtja.

In pri vsem tem, da je bila ljubosumna na dr. Nimroda in se je počutil nesrečnega v domnevanju, da ga Uršika ljubi, se je vendar trdno zavzel, da ji ne bo delal nikakršnih težkoč. Kot njen varnik proti dr. Nimrodu ni mogel napraviti ničesar. Bil je pošten, vesten, pravično misli mlad mož in poleg tega neprimernejši ženin. Ako bi dr. Nimrod v resnici zaslužil Uršiko, bo obdržal svojo moštost in bo moral dati svoje dovoljenje. Uršika za nobeno ceno ne bi smela čutiti, kako bolečino bi mu povzročila, ako bi se poročila s kom drugim, kajti to bi potrdilo njeno mehko srce. Saj je že sedaj mnogo trpela pri misli, da ga bo nekega dne zapustila in da bo tudi nje, ga, kot strica in varuha, žalostilo.

Občevanje z Georgino mu je tudi delalo težkoče, kajti vedel je, da mora biti previden, da se ne bi vjel v njene mreže, iz katerih se ne bi mogel več izmotati. Toda, nevarnost, katero poznaš, ni več nevarnost. Dobro je vedel, da Georgina prijaznost do Uršike in teta Grete samo hlini, da bi mogla čim večkrat priti v njegovo bližino. Smilila se mu je, toda v svojem srcu je bil proti njej tako tih in hladan, da so bila vsa njena prizadevanja zastoj. Ženska, kot je bila ona, zanj ni mogla biti nevarna, četudi njegovo srce ne bi bilo navezano kje drugje. Ko je bil pozneje po tem razgovoru s teto Greto sam, ji pravi:

— Teta, v Uršikini navzočnosti prej nisem hotel govoriti o tem, toda tebi bi rad povedal, — ker znaš molčati in tudi mene poznaj — mislim namreč, Georgina prihaja samo zaradi mene.

Stara gospa prikimava.

— Tom, to sem že davno opazila, toda vprico Uršike tega nisem hotela povedati.

— Zelo si razumna in me zelo veseli, da to veš. Skrbela boš za to, da Uršika ne bo prevelika prijateljica Georgine, kajti za njo ni primerna družba. Razum tega pa mi boš tudi pomagala, da se bom srečno prepejal okoli teh čeri. Georgine ne bi rad razžalil, kajti vem, da je zaradi mojega brata mnogo trpela.

Teta Greta mu položi roko na ramo. (Dalje prihodnjik.)

GILJOTINA IN HUDIČEVI OTOKI ČAKAJO

Pred porotnim sodiščem v Mar-seillen se je pričela te dni razpra-va, ki jo francoski listi označuje-jo za najbolj senzacionalno po afe-ri slovitega Landruja, morilca žensk. Obtoženi so poleg raznih pajdašev precej ugledni odvetnik Sarret in sestra Katarina ter Fi-lomena Schmidtova, da so izvršili celo vrsto umorov in zavarovalnih goljufij tako velikega kalibra, ka-kor jih le malo pozna kriminalna zgodovina.

Preiskava še ni do podrobnosti dognala vseh okoliščin, ki so spre-mljale zločinsko delovanje te tro-jice. Gotovo je pa to, da sta sestra Schmidtova, po rodu Nemki, iz-vrševali že med vojno volunsko službo in da ju je Sarret, s pravim imenom Georges-Alexandre Sarri-jani, rojen l. 1878, v Trstu kot sin avstrijsko-grških staršev, po svo-jem spoznanju z njima napotil po-vsem na pot zločina in ju na tej poti tudi vodil. Sarret je zaslužil kot odvetnik sicer zelo dobro, a ga je lakomnost gnala do milijonskih "zaslužkov" na več nego tvegan način. Bil je tudi silno častihlepen in se je v času svoje aretacije baš pripravil, da bi začel igrati veli-ko vlogo na političnem polju.

Seznam zločinov, ki jih obtožni-ca očita trojci, je precej obširen, dasi bo treba za nekatere najti še trdnjejših dokazov. Tako ni dvoma da sta obe sestra zastupili v spo-razu s Sarretom svoja moča me-seci dni po tem, ko sta se dala vi-soko zavarovati za primir smrti.

Tudi neko Angležinjo sta morali je podobnih razlogov na sličan na-čin spraviti s sveta. L. 1925. sta v bližini A'xa najeli vilo. Ko sta jo ostavili, je našel lastnik v njenem vrtu velike steklenice z neko teki-čino, ki je strašno dišala po kisi-lu in ni gnijohem mesu. Šele sedaj po aretaciji zločinske družbe so od-krili skrivnost te ostudne tekočine. Neki Duverger (pod tem imenom se je skrival bivši duhovnik), ki je bil tedaj družbi nekako izkazal za primerno nagrado znatno uslugo, se je hotel izsiliti iz nje še več de-narja. Sarret ga je z njegovo "že-no" (v resnici metreso, ki jo bila ušla svojemu pravemu možu in mu pri tej priliki odne-la 200.000 fr.) zvalil v vilo obeh sester in ju iz-zasede ustrelil. Schmidtovi pa sta trupli raztopili v kopalni kadi, ki sta jo napolnili s 100 l žveplene kisline. S to groznoto raztopino sta napolnili potem steklenice, ki sta jih spravili na vrtu. Duverger je vedel za marsikatero skrivnost zločinske trojice in ko je grozilo, da postane nevaren, so ga na ta način spravili s poti. Bil je namreč tisti, ki je šel k zdravniškemu pregledu pod imenom Katarinenege moža, preden ga je zavarovalnica sprejela v zavarova-nje. Na podoben način je neki ku-har Lufaux nastopal pri zdravni-škem pregledu kot neki di Lorenzo, ki je bil ubog, jetičen čevljar in oče štirih otrok. Katarina si je na prekan način dobila listine tega čevljarja in njegove žene ter ga je dala zavarovati za 500.000 fr. Di Lorenzo je kmalu potem umrl, a zavarovalnica je "njegovi ženi", to se pravi Katarini Schmidtovi, iz-plačala tega pol milijona!

Krono vsega delovanja obeh se-ster in odvetnika Sarreta, obenem pa tudi usodni zaključek tega delo-vanja je bil umor neke mlade jetič-ne ženske, Magali Herbinove, ki sta jo

sestri v najeti vili v Beaumont-Saint-Julien "negovali" na tak-šen način, da je po petnajstih dneh umrla. Njeno ime pa sta utajili in vprizorili stvar tako, kakor da je umrla Katarina Schmidtova, na čije ime sta sklenili zavarovanje v-znesku 1.700.000 fr. To ogromno vsoto je dvignila Filomena Schmid-tova, ki se je zavarovalnicam pred-stavila kot Katarinina mati. Ta bi namreč po pogodbi morala podedo-vati zavarovalnino.

Neki dr. Guy se je dal zaplesti za primerno vsoto v to afero in je izdal zdravniško potrdilo, da je Ka-tarina, to se pravi Herbinova, umrla za pljučnico, dočim je bila v re-snici zastrupljena. Sarret je pri tem zločinu kot aranžer zaslužil po lastni izpovedi 300.000 fr. Nekoliko mesecev po tem dogodku pa je po-stala marseilska policija pozorna na elegantno mlajšo damo, ki je živila razpisno življenje pod ime-nom Helena Vilette. Identificirala jo je kmalu za "pokojno" Katari-no Schmidtovo, jo aretirala in jo polagoma pripravila do izpovedi, ki bodo njo kakor njene pajdaše spravi-le deloma pod giljotino, deloma na Hudičeve otoke.

STAROST SVETA

Berlinski fizik Otto Hahn je pred leti ocenil starost zemlje na podlagi helija, ki nastaja v določe-nih rudninih iz radija, na pri-bližno 2 do 3 milijarde let. Iz drug-ih razlogov so astronomi še pred nedavnim domnevali, da šteje son-ce in z njimi svetovje nepremične bilijone let. To ni v sklad z drugi-mi opazovanji in zato je znanost v zadnjih letih marljivo iskala me-tod, ki bi ji pomagale zanesljivo določiti starost svetovja.

Najzanimivejši poskus v tej smeri so nudila raziskovanja prof. Panetha iz Kraljeva. Ta je Hahnovo metodo za določitev starosti razširil tudi na meteorite in je pri tem prišel do senzacionalnega po-sledka, da štejejo nekoliko sto mi-lijonov do 3 milijarde let. Do te-ga rezultata je prišel tudi pri me-teoritih, ki so nedvomno od zunaj prišli v naš sončni sistem, in na našo zemljo. To je bil zadovoljiv dokaz, da niti zunanje svetovje ne more biti dosti starejše od naše zemlje.

Temu dokazu so se pridružili po-tem drugi pomisleki proti domne-vi, da šteje svetovje bilijonletja. Zvezde izžarevajo v prostornosti velikanske množine energije, ki ni nič drugega nego v žarenje spre-menjena materija. Če bi trajala ta procedura že bilijone let, ki mora-le najbolj ostarele zvezde povpre-čno biti najlažje, mlajše pa naj-težje.

Opazovanje pa tega ne potrjuje-jo. Če bi zanikali domnevo, da se zvezde z izžarjevanjem materialne manjšajo, bi po drugi strani v so-ljnosti razpoložljiva energija ne zadostovala za vzdrževanje žarenja bilijone let; razpoložljiva atomska energija pa bi zadostovala komaj za nekoliko milijard let. Tudi s te-ga stališča pridemo tedaj do rezul-tata, da vse ogromno svetovje ne more biti dosti starejše od naše zemlje.

V hipu kakor sprejmemo to dr-zno domnevo, se nam reši celo ko-pica vprašanj, ki nanje doslej niso znali odgovoriti. Tu je n. pr. čudni pojav, da se neznansko oddaljeni svetovni sistemi spiralnih megel gibljejo s tem večjo brzino od nas, čim bolj so oddaljeni od nas. Za-kaj to? Predstavljajmo si, da se je začelo nekoč vse to gibanje "isto-časno" (diference kakšnega milio-na let so brez pomena) z istega mesta: tedaj si moremo na lahek način pojasniti, zakaj se te oddalje-nejše pramegle gibljejo hitreje. — Najhitrejša so imele od tistega za-četka gibanja dovolj časa, da so se najbolj oddaljile od nas!

Po tej domnevi so bili tedaj vsi daljni sistemi ozvezdij, ki jih je najmanj milijon, združeni na pro-storu, kolikor ga zavzema danes približno sistem Rimske ceste. — Prostora bi bilo dovolj. Vsekakor pa so si bile zvezde dosti bližje ne-go danes in s tem bi dobila novo oporo stara teorija, da je neka ve-lika zvezda, ki je prišla snocu bližje s svojo privlačnostjo povzo-čila na njem val "plime", pri ka-teri so se kosi njegovega žarečega plinastega telesa odtrgali od njega in začeli svojo pot kot planeti.

UBOGI KODRČEK!

Nadaljevanje s 3. strani.)

bili razmetani po mrzli travi ko-šarki preprog, eunje šatora, blešče-či naveski, kakršne si nadevajo cir-kuški igralci pri predstavah. Po tej poti je moral iti dobri Bog.

Na majhno mizo zunaj sta bili postavljeni dve petrolejki: mož in otroci so iz voza pazljivo sledili čredu. Nebo in zemlja sta bila cerkev, veliki komedijantski voz je bil oltar in uboga komedijantka z zaprtimi očmi in z rokami prekri-zanimi na prsih, je postala taber-nakelj Onega, ki je tudi bil nekoč potoval, preganjan od vseh pol-eij, na slepo srečo po širnem sve-tu.

In ko se je stari župnik vračal vzdolž molčevih hiš, v katerih so spali njegovi pravi župljani, ga je obšel isti občutek kakor nekoč nje-govega božjega Učenika ob pogle-du na neke Samaritane: "Take ve-re nisem našel v Izraelu..." Ne, celo na kmetih ne! Niti ne pri po-bočniku, ki je vendar vrt mož, toda bojazlivec, ki zardi pred svojim Bogom.

Kako se je naslednjega dne za-tudil župnik, ko je zopet zagledal na vratih velikana!

Postajal je že nadležen. Toda tokrat je nosil v svojih kos-mat'ih rokah ljubkega kodrčka, z dolgo modrikasto dlako, ki se je počutil tako domačega v svoji ko-barici!

"Evo, gospod župnik! Veste, imam izkušeno oko! Opazil sem včeraj, da ljubite živali. Ne vem, kako bi vam dokazal svojo hvalež-nost. Denarja nimam, imam pa pse. Tedaj sem vam izbral najlep-šega!"

Ni lagal. Pes je bil vreden svoj-ih dve sto frankov.

"Oh, ljubka živalca!" se je iz-vilo gospodu župniku.

"Kajne! No torej, vaš je! Ime-nujte se Džin."

Ovidij je bil položil Džina v du-hovnikove roke. Katja je bila nav-dušena in mali psiček, ves sladak, je morda spoznal duhovniški ta-lar, ki ga je bil že nekoč videl v salonu svojih prejšnjih gospodar-jev, ter se začel še bolj laskati in ljubkovati, kakor da hoče rotiti, naj ga sprejmejo — da ga ne bi poslali nazaj tja doli v žalostni ko-medijantski voz.

"Ne, prijatelj, ne morem spreje-ti!" da odločno župnik.

"Zakaj ne?"

"Razumeti morate!"

"Ta pes je bil zares najden..."

"Morda. Toda ne morem..."

"Zadnja beseda?"

"Zadnja beseda!"

Tedaj se je oglasil strog in o-

SLOVENIC PUBLISHING CO.

TRAVEL BUREAU

216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

PIŠITE NAM ZA CENE VOZNIH LISTOV, RE-ZERVACIJO KABIN, IN POJASNILA ZA PO-TCVANJE

ster glas: "Nazadnje, gospod župnik! Vzemite vseeno!"

"Katja, molčite!"

"Jaz ga bom krnila!"

"Katja..."

"Tu imate priliko, da mi napra-vite veselje in vi jo naravno od-bijate! Pojd, uboga živalca..."

"!!!!!!"

Ovidij je odšel pobit in glava mu je klonila med ramen. Mali Džin je plakal v težkih rokah, ki so ga zopet prevzele.

Toda nepričakovano se Ovidij vrne in ponudi košarico:

"In košarico? Ni se treba bati, da sem jo dobil po nepošteni poti. Sam sem jo napravil — s temil-rokami!"

"Naj bo, prijatelj moj!"

"Ah — vendar!" si oddahne. Ovidij in zajame v svoja pljuča ves zrak, kar ga je bilo okoli. "Hra-nili jo boste v spomin na Ovidija Diburgeja!"

Zato se boste začudili, kadar bo-šte prišli kakor jaz prosit starega župnika pri La Guiche, naj vam da za vašo babico mehko kuhana jaj-ca, ko boste zagledali v njegovem star-m župnišču ljubko košarico iz trstja, v kateri ima spravljena jaj-ca.

In če ga vprašate:

"Go-pod župnik, katera župljan-ka je bila tako radodarna?"

— vam bo smeje se odgovoril:

"...župljanka!"

Povedal vam bo, kar sem vam jaz pravkar povedal.

(Iz knjige "La Trouée", Prevedl L. K.)

2. decembra: Volendam v Boulogne

3. decembra: Volendam v Boulogne

4. decembra: Volendam v Boulogne

5. decembra: Volendam v Boulogne

6. decembra: Volendam v Boulogne

7. decembra: Volendam v Boulogne

8. decembra: Volendam v Boulogne

9. decembra: Volendam v Boulogne

10. decembra: Volendam v Boulogne

11. decembra: Volendam v Boulogne

12. decembra: Volendam v Boulogne

13. decembra: Volendam v Boulogne

14. decembra: Volendam v Boulogne

15. decembra: Volendam v Boulogne

16. decembra: Volendam v Boulogne

17. decembra: Volendam v Boulogne

18. decembra: Volendam v Boulogne

19. decembra: Volendam v Boulogne

20. decembra: Volendam v Boulogne

21. decembra: Volendam v Boulogne

22. decembra: Volendam v Boulogne

23. decembra: Volendam v Boulogne

24. decembra: Volendam v Boulogne

25. decembra: Volendam v Boulogne

26. decembra: Volendam v Boulogne

27. decembra: Volendam v Boulogne

28. decembra: Volendam v Boulogne

29. decembra: Volendam v Boulogne

30. decembra: Volendam v Boulogne

31. decembra: Volendam v Boulogne

1. decembra: Volendam v Boulogne

2. decembra: Volendam v Boulogne

3. decembra: Volendam v Boulogne

4. decembra: Volendam v Boulogne

5. decembra: Volendam v Boulogne

6. decembra: Volendam v Boulogne

7. decembra: Volendam v Boulogne

8. decembra: Volendam v Boulogne

9. decembra: Volendam v Boulogne

10. decembra: Volendam v Boulogne

11. decembra: Volendam v Boulogne

12. decembra: Volendam v Boulogne

13. decembra: Volendam v Boulogne

14. decembra: Volendam v Boulogne

15. decembra: Volendam v Boulogne

16. decembra: Volendam v Boulogne

17. decembra: Volendam v Boulogne

18. decembra: Volendam v Boulogne

19. decembra: Volendam v Boulogne

20. decembra: Volendam v Boulogne

21. decembra: Volendam v Boulogne

22. decembra: Volendam v Boulogne

23. decembra: Volendam v Boulogne

24. decembra: Volendam v Boulogne

25. decembra: Volendam v Boulogne

26. decembra: Volendam v Boulogne

27. decembra: Volendam v Boulogne

28. decembra: Volendam v Boulogne

29. decembra: Volendam v Boulogne

30. decembra: Volendam v Boulogne

31. decembra: Volendam v Boulogne

1. decembra: Volendam v Boulogne

2. decembra: Volendam v Boulogne

3. decembra: Volendam v Boulogne